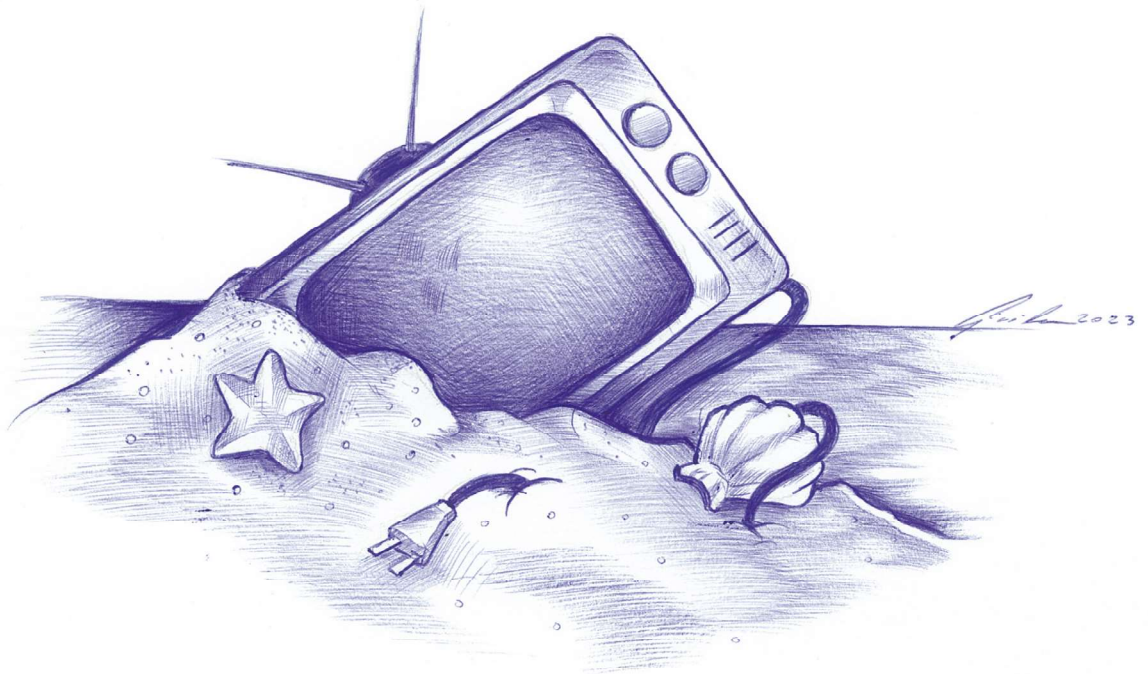

FENT I DESFENT

Un sopar a Palau-sator

Aquell sopar em va deixar baldat. Mare de Déu, quins personatges aquell dia de la trobada a Palau-sator. Hi vam arribat a negra nit. Jo anava de paquet i no em vaig fixar ni on aparcarvem ni on era la casa on anàvem. Dins hi havia un munt de persones que a penes coneixia o que, com a molt, havia vist un parell de vegades: era allò de coneguts de coneguts, i un sopar on hi havia molta gent, poca teca i vi barat. Les presentacions varen ser moltes i els petons inabarcables. Gent amb estètica *hippy* i d'altres de més normals. Tot plegat, un batibull.

Il·lustració: Alex Quiles

Per sopar érem més que no pas llocs previstos a la taula llarga, de casa de pagès. No vàrem tenir més remei que estrenye'ns. A la sala, una llar de foc amb poca llenya. Però era igual, tampoc feia gaire fred per ser el mes de novembre. Havia plogut i el temps era més aviat ventós, tirava de lleuant en sortir de Palafrugell. Al final tot es va anar arreglant. Tothom va aconseguir un lloc i un got, que era el més essencial. De plats, també n'hi va haver per tothom. De coberts, en canvi, —n'hi havia d'alpaca i de plàstic— al qui no li tocava forquilla, tenia cullera, i els ganivets ens els havíem d'anar passant. Teòricament havíem de menjar xai a la brasa, però a la llar hi havia poc caliu i el xai també escassejava. De pa i embotit, per sort, n'hi va haver per tothom. I hi havia tres o quatre porrons plens de vi que, quan es buidaven, els qui eren més a prop de les dues botes de seixanta litres s'encarregaven d'omplir a cremadent.

Un cop mig satisfeta la gana, vam encetar la grana, de capellà, és clar. Noteu el rodolí... Aleshores les converses es varen anar generalitzant, ja se sap, amb una taula tan llarga, una sola conversa és impossible. Per allà on seia jo, bàsicament parlàvem de cinema polític, un dels temes habituals d'aquella època.

I ja se sap: a vegades el vi fa pujar de to les converses i, com aquell qui no vol la cosa, els porrons es van anar convertint en

els veritables protagonistes de la vetllada. Vàrem començar a fer concursos de titius mentre bevíem, amb el porró enlaire i la mà falcada a darrera l'esquena, fins a acabar, ja descaradament, a veure qui xerricava més estona, cronòmetre en mà. Tal com era d'esperar, els gats van sortir de sota la taula i cada un de nosaltres en portava un per barret. Tothom es va atrevir a fer el seu minutatge particular amb el porró enlaire. El vi, com podeu suposar, era de grau i, quan el vi té grau...

De sobte, l'amfitrió, el que ens havia convidat a sopar, que ja portava més de dos o tres duels amb el porró enlaire, va reclamar l'atenció de tothom i va començar a dir fàstics del sistema, del dictador, del que ens feia creure el règim i de totes les coses que tenia dins el pap i que, en aquells moments, el vi li feia surar al cervell. De cop i volta, va carregar contra la televisió, que no havíem engegat en tota la nit, possiblement perquè no sortís l'Arias Navarro amb els seus interminables comunicats sobre l'agonia de Franco com era habitual en aquells dies. Doncs bé, el de la ment preclara ens va proposar en un moment d'exaltació màxima d'anar a ofegar el televisor, ja que era la mare de tots els mals, a la Gola del Ter. Ja de matinada, doncs, ningú no sabia quina hora era, una corrua de cotxes va sortir en processó de Palau-sator cap a la Gola.

En arribar-hi, vàrem treure el televisor de dins el cotxe i, tal com si féssim un ritual religiós, el vàrem portar, tot cantant-li les absolltes, fins a la llongada de la platja per tal de negar-lo al mar. Però, oh sorpresa! Feia temporal de lleuant. Era fosc i no vàiem la plena quan venia i, quan va arribar l'onada, llarga, forta i violenta —insensats de nosaltres, cecs dins la foscor—, ens va arreplegar a tots i ens va deixar ben xops. A més d'un, la força de l'aigua el va rebolcar mar endins i va tenir feina a sortir-ne. El televisor va quedar al mig de la platja i cap de nosaltres va tenir valor de tocar-lo.

Sota la llum dels focus dels cotxes, semblàvem talment *eccehomo*s. En marxar, algú encara va proposar d'anar a esmorzar, però la proposta no va tenir èxit.

| Lluís Maimí Casanovas |

Fent i Desfent és una secció que vol donar a conèixer obres de creadors vinculats amb Palafrugell aparellant literatura i arts visuals.

Coordinació:
Anna Aguiló, Marta Gallart i Conxa Sauri.